

φέρουν κι έχω αρχίσει να βαριέμαι. Εξάλλου δεν πρόκειται ποτέ να γίνω πρωταθλητής...».

Ο Λεωνίδας ξαφνιάστηκε. Έμεινε για λίγο αμίλητος, προσπαθώντας να χωνέψει αυτό που του είπε ο γιος του και να σκεφτεί πώς θα ήταν σωστό να του απαντήσει. Μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα έπρεπε να διαλέξει τις κατάλληλες λέξεις και τα πιο πειστικά επιχειρήματα.

«Το έχω καταλάβει, Λουκά. Άλλοτε με τράβαγες εσύ να πάμε για προπόνηση, και τώρα τελευταία σε τράβαγα εγώ. Λέω λοιπόν να κάνεις λίγη υπομονή έναν μήνα ακόμα, μέχρι το επόμενο πρωτάθλημα. Μην αφήσουμε εκτεθειμένο και τον κύριο Σομπανάκη, που σ' αγαπάει κι έχει προσπαθήσει για σένα... Μετά το κόβεις για λίγο, και βλέπουμε. Ποιος ξέρει, μπορεί και να σου λείψει».

«Μπαμπά, νομίζω ότι δε θα μου λείψει, αλλά έχεις δίκιο. Θα κάνω έναν μήνα υπομονή και μετά το πρωτάθλημα θα το πούμε στον κύριο Σομπανάκη».

Από κείνη τη μέρα ο Λουκάς ήταν πιο κεφάτος στην προπόνηση, αλλά και στο σπίτι και στο σχολείο. Σαν να του είχε φύγει ένα βάρος. Ο επόμενος μήνας πέρασε χωρίς να συμβεί κάτι συνταρακτικό. Ή μάλλον όχι...

* * *

Εκείνη την Τρίτη ο Λεωνίδας είχε δουλειά και θα καθυστέρουσε να έρθει να τον πάρει. Ο Λουκάς έμεινε στο νερό και μετά τη λήξη της προπόνησης για να βελτιώσει τις στροφές του, όπως του είχε πει ο κύριος Σομπανάκης. Το ωράριο των κολυμβητικών ομάδων ήταν έως τις οκτώ. Μετά έμπαιναν οι ομάδες του πόλο. Όταν λοιπόν τελείωνε το κολύμπι, έβγαιναν οι διαδρομές κι έμπαιναν τα τέρματα για να σχηματι-

στούν τα τερέν του πόλο. Ο Λουκάς λοιπόν δε βγήκε από το νερό, αλλά συνέχισε να κάνει στροφές στον τοίχο στην άκρη της πισίνας. Κάποια στιγμή, ενώ βρισκόταν εκεί πιασμένος από την υπερχείλιση και χάζευε τους πολίστες διαφόρων ηλικιών που βουτούσαν στο νερό, άκουσε μια φωνή να του λέει:

«Μικρέ, θες να παίξεις λίγο ή θα φύγεις;».

Ο Λουκάς κοίταξε τον άνθρωπο που του μίλησε. Τον αναγνώρισε. Ήταν ο Γιάννης Γιαλουρής, παίκτης στην ανδρική ομάδα πόλο της Βουλιαγμένης και προπονητής στους μικρούς. Τον είχε δει δυο τρεις φορές στις καθιερωμένες βραβεύσεις που έκανε ο όμιλος τα Θεοφάνια.

«Θα φύγω σε μισή περίπου ώρα. Θα έρθει ο μπαμπάς μου να με πάρει».

«Εντάξει τότε, προλαβαίνεις» απάντησε ο Γιαλουρής. «Με τον κύριο Σομπανάκη δεν κολυμπάς;» συνέχισε.

«Ναι» απάντησε ο Λουκάς απορώντας με την παρατηρητικότητα του Γιαλουρή.

«Ωραία. Έλα να παίξεις λίγο μαζί μας σ' αυτό το μισάωρο. Μας λείπει ένας παίκτης. Μην πεις όμως στον κύριο Σομπανάκη ότι έπαιξες πόλο, γιατί θα με κυνηγάει...» του είπε γελώντας και του πέταξε ένα άσπρο σκουφάκι.

«Μα εγώ δεν ξέρω πόλο, μόνο κολύμπι...» είπε ο Λουκάς προσπαθώντας απεγνωσμένα να δέσει το σκουφάκι. Πώς το έδεναν αυτό το πράγμα χωρίς να βλέπουν τα κορδόνια;

«Δεν πειράζει. Και οι υπόλοιποι καινούριοι είναι, πάνω κάτω στην ηλικία σου. Οι κανόνες είναι απλοί: την μπάλα την πιάνουμε με το ένα χέρι και προσπαθούμε να βάλουμε γκολ και να μη φάμε. Πώς σε λένε;»

«Λουκά».

«Εμένα Γιάννη. Τα άλλα παιδιά θα τα γνωρίσεις στο παιχνίδι...»

Η αλήθεια είναι ότι ο Λουκάς είχε δει να παίζουν πόλο στην τηλεόραση, αλλά ποτέ δεν τον συγκίνησε ιδιαίτερα. Τώρα έπαιζε για πρώτη φορά με τη νεοσύστατη παιδική ομάδα του ομίλου ως φιλοξενούμενος, καθώς τους έλειπε ένας παίκτης για να συμπληρώσουν δύο επτάδες και να παίξουν εκπαιδευτικό διπλό.

Πέντε λεπτά όμως παιχνιδιού ήταν αρκετά για να τον γοητεύσει η κίτρινη μπάλα. Ήταν σαν το αγαπημένο του ποδόσφαιρο, μόνο που, αντί να τρέχουν και να κλοτσούν, κολυμπούσαν κι έδιναν την μπάλα με τα χέρια. Τα υπόλοιπα παιδιά της ομάδας είχαν καλύτερη τεχνική και ήξεραν τα βασικά: πότε είναι φάουλ, τι σημαίνει πρέσιγκ και τι ζώνη, πώς ξεμαρκάρονται για να πετάξουν την μπάλα, πώς αμύνονται και πώς σουτάρουν. Ο Λουκάς είχε μαύρα μεσάνυχτα κι έπαιζε μόνο με τη διαίσθηση, ενώ οι υπόλοιποι συμπαίκτες του έδειχναν κατανόηση για την άγνοιά του. Κάθε λίγο ο Γιαλουρής σταματούσε τη φάση και εξηγούσε ή έδινε γενικές οδηγίες, οπότε και από κει κάτι μάθαινε ο Λουκάς για τον τρόπο παιχνιδιού.

Αλλά εκεί όπου ο Λουκάς είχε διαφορά από τα υπόλοιπα παιδιά ήταν στο κολύμπι. Μπορεί να μην ήξερε τι να κάνει την μπάλα, έχοντας όμως κολυμβητική υποδομή, που δεν τη διέθεταν τα άλλα παιδιά, κατάφερνε εύκολα να τους ξεφεύγει, παρ' όλο που μετά δεν ήξερε τι να κάνει. Μάλιστα παραλίγο να βάλει κι ένα γκολ, αλλά του έφυγε η μπάλα από το χέρι την πιο κρίσιμη στιγμή.

Μα πώς μπορούν και την κρατούν τόσο εύκολα και κάνουν πάσες και σουτ; σκεφτόταν βλέποντας τους υπόλοιπους. Σιγά σιγά όμως εξοικειωνόταν. Σε κάποια φάση μά-

λιστα πετάχτηκε ψηλά έξω από το νερό για να κόψει μια πάσα και φάνηκε το μαγιό του. Την πάσα δεν την έκοψε, αλλά η ευκολία με την οποία πετάχτηκε έκανε τους αντιπάλους του να τον υπολογίζουν περισσότερο. Η μισή ώρα πέρασε χωρίς να το καταλάβει. Κάποια στιγμή είδε τον πατέρα του να μπαίνει στο κολυμβητήριο και να του κάνει νόημα να βγει.

Χάθηκε να αργήσει λίγο σήμερα; σκέφτηκε ο Λουκάς μόλις τον είδε. Στην πρώτη διακοπή του παιχνιδιού είπε στον Γιαλουρή ότι έπρεπε να φύγει.

«Να ξανάρθεις όποτε θες. Δε μου λες, πρόσθιο κολυμπάς;» τον ρώτησε ο Γιαλουρής.

«Ναι. Πού το καταλάβατε;»

«Από το πέταγμα που έκανες» του είπε χαμογελώντας. «Κι εγώ πρόσθιος ήμουν κάποτε. Γεια χαρά, Λουκά, και ευχαριστούμε. Όποτε θες πάντως, εδώ είμαστε...» του είπε κλείνοντάς του το μάτι, πριν αρχίσει να σφυρίζει για να ξεκινήσει πάλι το παιχνίδι.

«Εγώ ευχαριστώ!» είπε ο Λουκάς και το εννοούσε πραγματικά. Μια μικρούλα χαραμάδα ελπίδας ότι δε θα άφηνε την πισίνα τόσο γρήγορα όσο νόμιζε άνοιξε στην ψυχή του.

Καθώς επέστρεφαν στο σπίτι με το αυτοκίνητο, ο Λεωνίδας τον ρώτησε:

«Τι έγινε; Πήρες μεταγραφή για το πόλο;».

«Όχι. Απλώς τους έλειπε ένας παίκτης, και ο κύριος Γιαλουρής μου πρότεινε να παίξω».

«Σ' άρεσε;»

«Δεν ήτανε και άσχημα. Μοιάζει με το ποδόσφαιρο, αλλά είναι πιο δύσκολο. Δεν ήξερα όμως ότι παίζουνε από τόσο μικροί πόλο. Πλάκα είχε!»

«Μου φαίνεται πως, όταν σταματήσεις το κολύμπι, θα

το ρίξεις στο πόλο...» είπε ο Λεωνίδας ρίχνοντας μια ματιά στον καθρέφτη του.

«Ποιος ξέρει; Μπορεί...» είπε ο Λουκάς, με το βλέμμα καρφωμένο μπροστά κι ένα αδιόρατο χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη του, έχοντας το ύφος του ερωτευμένου μετά το πρώτο ραντεβού.

Έως το Πανελλήνιο πρωτάθλημα ο Λουκάς δεν ξαναέπαιξε πόλο, αλλά το σκεφτόταν. Στους τελευταίους του κολυμβητικούς αγώνες έκανε εξαιρετικές επιδόσεις, απελευθερωμένος πια από το άγχος. Παραλίγο μάλιστα να πάρει και μετάλλιο στα διακόσια μέτρα πρόσθιο, όπου έκανε και ατομικό ρεκόρ. Στο τέλος των αγώνων πήγε να ανακοινώσει στον κύριο Σομπανάκη την απόφασή του να σταματήσει. Εκείνος του είπε τα ίδια σχεδόν λόγια με τον πατέρα του, ότι δηλαδή το είχε καταλάβει. Δεν προσπάθησε καν να τον μεταπείσει.

«Λουκά, να ξέρεις ότι στη ζωή μας τίποτα δε γίνεται καλά αν γίνεται με το ζόρι» του είπε στο τέλος της κουβέντας τους.

Πόσο δίκιο είχε! Από την επόμενη κιόλας μέρα αναζήτησε την παιδική ομάδα πόλο του ομίλου. Θα τον θυμόταν άραγε ο κύριος Γιαλουρής;